

עפ"ת 30965/10/16 - נסאר סרחאן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 30965-10-16 נסאר סרחאן נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט אמיר טובי
המערער	נסאר סרחאן
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

בפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחדרה (כב' השופט א' אחטר) מיום 17.7.16, לפיה נדחתה בקשת המערער לביטול פסק הדין שניתן נגדו בהעדר ביום 31.5.16.

כנגד המערער הוגש כתב אישום בבית משפט קמא המייחס לו נהיגה במהירות העולה על המותר. נאמר כי המערער נהג בדרך שאינה עירונית בה המהירות המירבית המותרת עומדת על 90 קמ"ש, במהירות של 149 קמ"ש.

המערער לא התייצב לדיון שנועד ליום 31.5.16 ולכן הורשע בהעדר ונגזרו עליו 4 חודשי פסילה בפועל, קנס כספי ופסילה על תנאי.

בבקשה שהונחה בפני בית משפט קמא, עתר המערער לביטול פסק הדין וטען כי לא ידע על אודות העבירה או על מועד המשפט עד אשר קיבל לידיו את גזר הדין. בנוסף טען כי לא הוא נהג ברכב במועד ביצוע העבירה אלא אביו ומכאן שהותרת פסק הדין על כנו תגרום לעיוות דין.

בפתח החלטתו הפנה בית משפט קמא לסעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, המאפשר לדון נאשם בהעדר התייצבות וקובע חזקה כי במידה ונאשם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט, יראוהו כמודה בעובדות שנטענו בכתב האישום. בית משפט קמא הוסיף וציין כי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי מציב שני תנאים המצדיקים ביטולו של פסק דין שניתן בהעדר: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של נאשם למשפטו או לחלופין, גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מהותרת פסק הדין על כנו. נקבע כי בענייננו, המערער זומן לישיבת ההקראה כדין אך בחר שלא להתייצב. על גבי אישור המסירה צוין כי דבר הדואר לא נדרש, אם כי פסק הדין עצמו שניתן בהעדר הומצא לאותה כתובת ונמסר לנמען כדין. עוד בהקשר זה הוסיף בית המשפט כי המערער לא טען במסגרת בקשתו שהמען אליו נשלח הזימון היה שגוי או כי נפל פגם אחר כלשהו בזימונו לדין. בהתייחס לעיוות הדין, הפנה בית משפט קמא לכך שבתצהיר אביו של המערער אשר צורף לבקשה, אין די פירוט וניכר כי מטרתו של האב הינה להעניק למערער את הסעד המבוקש בלבד ויהי מה.

לפיכך, דחה בית משפט קמא את הבקשה לביטול פסק הדין, ומכאן הערעור המונח בפניי.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות.

אין חולק כי בענייננו מתקיימת חזקת תקינות המסירה המעוגנת בתקנה 44 א' לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974. הואיל והמסירה היתה כדין, רשאי היה בית משפט קמא לדון את המערער בהעדו, ולהרשיעו בעבירה נשוא כתב האישום וזאת מכח הסמכות המוקנית לו על פי סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי. לטעמי, לא עלה בידי המערער להפריך את חזקת המסירה וטענתו הסתמית לפיה לא קיבל את הזימון לידי, אין בה די על מנת להפריך חזקה זו. יפים לעניין זה דברי בית המשפט בבר"ע 418/85 **רוקינשטיין נ' מדינת ישראל** פ"ד לט(3) 279 בקובעו:

"זכותו של הנאשם היא כי יוזמן כדין וכי תינתן לו האפשרות להיות נוכח במשפט, במועד שנקבע, אם בחר בכך. כידוע, יש לא מעטים מבין הנאשמים בעבירות תנועה, אשר בוחרים מעיקרא שלא להתייצב, בשל טעמים שונים, ואף זאת זכותם, אם הם מקיימים את התנאים שנקבעו בקשר לכך בחיקוקים הרלבנטיים... משקיבל הנאשם את ההודעה על מועד המשפט, ניתנה לו בכך האפשרות הנאותה שיהיה לו, כדברי הסנגור המלומד, יומו בבית המשפט... מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך, כי המשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרא וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך, שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט עומס נוסף שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין".

ראו עוד בנדון: רע"פ 3577/03 **ג'מאל נ' מדינת ישראל** (29.6.2003); רע"פ 3490/09 **גל נ' מדינת ישראל** (4.5.2009).

אשר לחשש לעיוות דין, אף הוא לא מתקיים בענייננו. בחנתי את התצהיר שניתן על ידי אביו של המערער ובו נטען כי האב הוא זה שנהג במועד הרלבנטי ברכב ולא המערער. אכן צדק בית משפט קמא בקובעו כי אין ממש בתצהיר זה בשים לב לכך שהוא ניתן כ-3 שנים לאחר מועד ביצוע העבירה המיוחסת למערער. קשה לקבל את הטענה כי אביו של המערער זכר, בחלוף 3 שנים, כי במועד הספציפי בו נעברה העבירה הוא זה אשר נהג ברכב ולא בנו המערער. לא נעלמה מעיני הטעות אליה נתפס בית משפט קמא בכל הנוגע למסלול הנסיעה, שעה שסבר כי הנסיעה היתה למרכז הכפר טורען ולא כפי שצוין בתצהיר, כי זו היתה מכפר טורען למרכז. יחד עם זאת, אין בכך כדי לשנות את המסקנה כי קשה לקבל את הטענה שהאב זכר בחלוף תקופה כה ארוכה כי הוא זה אשר נהג ברכב. מכאן שאין לומר כי התוצאה של פסק הדין תגרום לעיוות דין, המצדיק ביטולו.

משלא נתמלאו שני התנאים הקבועים בסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, אין כל יסוד להורות על ביטול פסק הדין.

לפיכך, אני מורה על דחיית הערעור.

ניתן היום, י"ט כסלו תשע"ז, 19 דצמבר 2016, בהעדר הצדדים.

עמוד 2

